

Ат. П. Маджаровъ
свещеноикономъ

Продавачътъ на фъстъци Бохоръ

Бохоръ живѣеше въ малкия провинциаленъ градъ, нѣгде въ източна България, и щастливо минаваше днитѣ си срѣдъ своето многочисленно семейство и съ невинното си занаятие: *фъстѣкчилѣкъ*.

Въ дълбочка тенекиена табла слагаше, въ едното отдѣление, добре изпеченъ и препърленъ *фъстѣкъ*, а въ другото — причервени тиквени *семки*.

Градчето имаше и ж. п. станция и всегашниятъ ѝ посетителъ, на обѣдъ и вечеръ, за всѣки пѣтнически влакъ, бѣше Бохоръ съ своитѣ семки и фъстъци.

Ходи той между пѣстрата публика и тихичко извиква: „*Семки, фастѣкъ*!“ Всички го познаватъ. Той е любезенъ, учтивъ, услужливъ. И мнозина сж ония, които си купуватъ отъ лакомствата на Бохора.

И доволенъ бѣше Бохоръ. Слава на Бога, препитаваше той семейството си. Ходѣше изъ града, по бирариитѣ, лѣтнитѣ градини и на станцията, и продаваше своитѣ семки и фъстъци.

Така го завари *мобилизацията въ 1915 година*.

* * *

Както всички добри български граждани, и Бохоръ трѣбваше да се яви въ казармата.

Остави Бохоръ таблата съ семкитѣ и фъстъцитѣ, облѣче празничнитѣ си дрехи и се приготви за заминаване.

На станцията, гдето досега Бохоръ идваше само като продавачъ, имаше шумъ и врѣва голѣма. Заминаваха запасни за частитѣ си.

Ето го и Бохоръ! Той не е вече фъстѣкия, а запасенъ войникъ на Н. Величество.

Започнаха сбогуванията: влакътъ се зададе. Бохоръ прегърна съпругата и детето си и ги цѣлуна.

— Сбогомъ!

— Живъ — здравъ да се върнешъ! Бохоръ силно се развълнува. Не може да преглътне сълзитѣ си и тѣ покапаха отъ очитѣ му . . .